

U POTRAZI ZA ISTINOM

ŠKOLSKA KNJIŽNICA

BRUNA: Imate li Bijeloga klauna?

KNJIŽNIČARKA: (gleda u računalo s naočalama nekoliko trenutaka) Nažalost nemamo niti jednoga! Jučer je „odlepršao“ zadnji primjerak! Žao mi je! (sliježe ramenima) Čekaj, čekaj! ostao je još jedan!

(Bruna ulazi u učionicu ; sjeda na stolac i iz ruksaka izvlači bilježnicu –natpis LEKTIRA / DNEVNIK ČITANJA sve je prazno ; tužan i uplašen izraz lica)

-u učionici, u pojedinim klupama(blizu Brune), sjede lektirni likovi

UČITELJICA: Dobar dan! Danas imamo sat lektire! Nadam se da ste dobro (naglašava) pripremili jer Bijeli klaun je vrlo zahtjevna lektira! Dobro, polijećemo! Htjedoh reći - KREĆEMO! (poletno) Gdje i kada se događa radnja ovog romana? Dokažite to citatima!

BRUNA: Mjesto radnje- cirkus, šuma, gradovi. Vrijeme radnje- BEZVREMENSKO!

UČITELJICA: Dobro Bruna! Dokaži nam svoje tvrdnje citatima iz dnevnika čitanja!

BRUNA: Učiteljice, nisam stigla napisati dnevnik čitanja, ali sam pročitala LEKTIRU! (UVJERLJIVO)

UČITELJICA: Bruna, dobro znaš kako na satima lektire moramo imati dnevnik čitanja! Kako mogu znati da si pročitala lektiru, ako nemaš dnevnik čitanja? (ZAČUĐENO)

BRUNA: Učiteljice, jesam! Pročitala sam ju! Vjerujte mi! (UVJERLJIVO)

CRVENKAPICA: Učiteljice, poznajete mene! To sam ja, Crvenkapica! (moli za riječ) Vjerujte mi, znate da ja nikad ne lažem, Bruna je pročitala Bijeloga klauna! (POTVRDNO KLIMA GLAVOM)

ZLA KRALJICA: Molim za riječ! Ah, što ne volim ove pozitivce! (teatralno, u rukama su joj jabuka i zrcalo- dok to izgovara pogledava u zrcalo) Zna se kako ja volim samo sebe i ne pomažem nikomu, ali ova mala iz 7. r. (pokazuje na Brunu) je doista pročitala Bijeloga klauna! Nažalost! (razočarano) (sjeda na stolac)

PIPI DUGA ČARAPA: Učiteljice, meni lektira i škola nikada nisu bile omiljene, ali OVA BRUNA se danima nije „odvajala“ od Bijeloga klauna, iako je uvijek tvrdila kako sam joj JA (ponosno) omiljeni LIK! (žalosno sjeda na stolac)

MONA LISA: Učiteljice, prepoznajete mene! (radosno, ponosno) Ne?! (začudeno, iznenađeno) Evo nekoliko asocijacija! Pariz, Loure, Leonardo da Vinci, najljepša na svijetu! (ponosno) Ništa?! (upitno, začudeno) Naravno, Mona Lisa! Ma znate onoga Koka! (teatralno) On i ja smo jako dobri prijatelji, ali otkako je postao „velika filmska zvijezda“ nema vremena ni za koga! Tipično za zvijezde! (teatralno)

KOKO: Učiteljice, nije istina! Evo, ovdje sam „glavom i bradom“, ne zaboravljam ja prijatelje! (dolazi trkom) Učiteljice, tako mi svega, (češe se iza uha) nemate vi pojma koliko ova mala obožava čitati! Bijeloga klauna je „progutala“ u 2 poslijepodneva! Istina živa! (UVJERLJIVO)

BRUNHILDA: Učiteljice, ona je sanjar i buntovnica bez razloga, vjeruje u čuda i legende poput mene! No, lektire, a posebice Bijeloga klauna je zavoljela već s prvim rečenicama! (uvjerljivo; pla ho u nastupu → SANJAR/ČUDA!!)

EVICA: Učiteljice, ova Bruna iz 7. r. ima dobro srce, suze lije nad tužnim sudbinama poput moje i uvijek pokušava ispraviti nepravdu!

LUCIJA: Učiteljice, istinu zbori moja Evica – djevojčica je pročitala Bijeloga klauna!

UČITELJICA: Bruna, ti si dovela „kompletnu lektirnu mafiju“ da te opravda! Ne znam čime si ih potkupila, ali to kod mene ne prolazi!

BRUNA: Učiteljice, čitanje je moja ljubav! Zar mislite da bih Vam lagala?! (začudeno i s nevjericom) Nema tih novaca kojima se ovi likovi mogu kupiti!!!

(Otvaraju se vrata i iz druge učionice dolazi Bijeli klaun)

(Bijeli klaun dolazi do Brune i obraća se učiteljici)

BIJELI KLAUN: Učiteljice, vidim da ste pretvrd orah! Tražite me već cijeli školski sat i još uvijek ne vidite kako sam ja cijelo vrijeme s Vama. Bruna me je zaista „pročitala“, a kao glavni dokazni materijal Bruna će Vam pojasniti tko sam ja zapravo!

(Bijeli klaun sjeda na stol i pogledom, rukom Bruni daje riječ)

BRUNA: Bijeli klaun smo, zapravo, svi mi! (mala stanka) Ja, Vi i cijela ova moja „lektirna mafija“! Svi se pitamo tko smo i što smo, zašto smo došli na ovaj svijet i kamo idemo. Bijeli nam klaun pomaže pronaći odgovore na ova pitanja. Bojama nas vraća u djetinjstvo, otvara srce i dušu! Iako danas nemam dnevnik čitanja, citirat ću Vas učiteljice! Uvijek nam govorite kako papir može pretrpjeti svašta, (uzima papir s natpisom dnevnik čitanja i gužva ga, potom baca na pod učionice) a ljudsko/dječje srce malo toga. Tražite od nas da budemo kreativni, originalni, dosljedni sebi bez obzira na situaciju u kojoj se nalazimo. Sada kada sve to činim, Vi mi prijetite JEDINICOM! Molim vas, ne činite to! (tužno i obeshrabreno)

UČITELJICA: Bruna, ne znam što bih rekla?! (začudeno) Razoružala si me mojim vlastitim riječima! (iznenađeno) Kakvo ponašanje?! (uvrijeđeno, teatralno)

BRUNA: Učiteljice, ova plava suza na Klaunovom licu (pokazuje suzu na licu Klauna), za mene znači maštanje, razmišljanje, odrastanje, jednostavno život. Zastanite na trenutak i razmislite bih li ovako mogla doživjeti Bijeloga Klauna da ga zaista nisam pročitala! (UVJERLJIVO)

UČITELJICA: Ja,... ne znam Bruna, pravila su pravila i moramo ih se pridržavati. (govori polagano kao da ne vjeruje onomu što govori) Uvijek! Gotovo uvijek!

BRUNA: Znam što slijedi, unatočsvemu! (žalosno) Učiteljice, Vaš potez plavom kemijskom olovkom u imeniku razrednik duša pod brojem 13., pokrenut će suze na mom licu, a u srcu zatočiti istinu. Iako su me citati „došli glave“, citirat ću, za kraj riječi jednog velikog malog djeteta:“Oči su slijepe, treba tražiti srcem!“

UČITELJICA: Bruna, Bruna,... što ću ja s tobom?! (zabrinuto)

BRUNA: Ne znam! Ipak ste Vi učiteljica, a ja sam samo učenica! Učitelji uvijek znaju najbolje, zar ne?! Ili NE! (začuđeno se pita)

UČITELJICA: Bruna!!! (ljutito)

Mirta Mihaljević